DOMSTOLENS DOM
31. januar 1991 *

I sag C-244/89,

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent R. C. Fischer og P. Hetsch, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos G. Berardis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Centre Wagner, Kirchberg,

sagsøger,

mod

Den Franske Republik ved underdirektør E. Belliard, Udenrigsministeriets Juridiske Afdeling, som befuldmægtiget, og ambassadesekretær M. Giacomini, Udenrigsministeriet, som supplerende befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Den Franske Ambassade, 9, boulevard Prince-Henri,

sagsøgt,

angående en påstand om at det fastslås, at Den Franske Republik ved ikke at drage omsorg for overholdelsen af de fangstkvoter, den fik tildelt for 1986 for »andre arter (som bifangster)« i norske farvande og for rødfisk i færøske farvande, har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler den bl.a. i henhold til artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 170/83 af 25. januar 1983 om en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne (EFT L 24, s. 1) og artikel 10, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2057/82 af 29. juni 1982 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol med fiskeri fra fartøjer hjemmehørende i medlemsstaterne (EFT L 220, s. 1), jf. artikel 1 i Rådets forordninger (EØF) nr. 3730/85 af 20. december 1985 om fordeling mellem medlemsstaterne af visse fangstkvoter for fartøjer, der udøver fiskeri i Norges økonomiske zone og i fiskerizonen omkring Jan Mayen (EFT L 361, s. 66) og nr. 3732/85 af 20. december

* Processprog: fransk.

1985 om fordeling mellem medlemsstaterne af fangstkvoter for fartøjer, der udøver fiskeri i færøsk farvand (EFT L 361, s. 76),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, O. Due, afdelingsformændene G. F. Mancini, T. F. O'Higgins og J. C. Moitinho de Almeida samt dommerne C. N. Kakouris, F. A. Schockweiler, F. Grévisse, M. Zuleeg og P. J. G. Kapteyn,

generaladvokat: F. G. Jacobs
justitssekretær: assisterende justitssekretær J. A. Pompe

på grundlag af retsmøderapporten,

efter mundtlig forhandling den 20. november 1990,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 10. januar 1991,

afsagt følgende

Dom

1 Ved stævning indgivet til Domstolens Justitskontor den 2. august 1989 har Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber i henhold til EØF-Traktatens artikel 169 anlagt sag med påstand om, at det statueres, at Den Franske Republik ved ikke at drage omsorg for overholdelsen af de fangstkvoter, den fik tildelt for 1986 for »andre arter (som bifangster)« i norske farvande og for rødfisk i færøske farvande, har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler den bl. a. i henhold til artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 170/83 af 25. januar 1983 om en fællesskabsordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne (EFT L 24, s. 1) og artikel 10, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2057/82 af 29. juni 1982 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol med fiskeri fra fartøjer hjemmehørende i medlemsstaterne (EFT L 220, s. 1), jf. artikel 1 i Rådets forordninger (EØF) nr. 3730/85 af 20. december 1985 om fordeling mellem medlemsstaterne af visse fangstkvoter for fartøjer, der udøver fiskeri i Norges økonomiske zone og i

fiskerizonen omkring Jan Mayen (EFT L 361, s. 66) og nr. 3732/85 af 20. december 1985 om fordeling mellem medlemsstaterne af fangstkvoter for fartøjer, der udøver fiskeri i færøsk farvand (EFT L 361, s. 76).

2 Ved forordning nr. 3730/85, hvis anvendelsesperiode blev forlænget til den 31. december 1986 ved Rådets forordning (EØF) nr. 114/86 af 20. januar 1986 (EFT L 17, s. 4), bestemtes det, at de fangster, som tages inden for rammerne af aftalen om gensidige fiskerirettigheder for 1986 mellem Fællesskabet og Norge af fartøjer, der fører en medlemsstats flag, i farvande nord for 62°00' nordlig bredde, som henhører under Norges økonomiske zone, eller i fiskerizonen omkring Jan Mayen, ikke måtte overstige de i bilag I fastsatte kvoter, eller, for så vidt angår Frankrig, 65 tons for »andre arter (som bifangster)«.

3 I overensstemmelse med den procedure, der er fastsat i fiskeriaftalen mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab på den ene side og den danske regering og Færøernes landsstyre på den anden side, der er knyttet som bilag til Rådets forordning (EØF) nr. 2211/80 af 27. juni 1980 (EFT L 226, s. 11), blev der mellem Fællesskabet og Færøerne opnået enighed om gensidige fiskerirettigheder for 1986. Ved forordning nr. 3732/85 bestemtes det for 1986, at de fangster, som tages inden for rammerne af denne ordning af fartøjer, der fører en medlemsstats flag, i farvande henhørende under færøsk fiskerijurisdiktion, ikke måtte overstige de i bilaget fastsatte kvoter, eller, for så vidt angår Frankrig, 440 tons rødfisk.

4 Det fremgår af den årlige landingsoversigt, som Den Franske Republik tilsendte Kommissionen den 29. januar 1987, og som er optaget som bilag til replikken, at de kvoter, der var tildelt Frankrig for 1986, var opfisket i løbet af september 1986, for så vidt angår bifangster i norske farvande, og i løbet af maj 1986, for så vidt angår rødfisk i færøske farvande.

5 For så vidt angår bifangster i norske farvande, udgjorde Frankrigs samlede fangster i 1986 105 tons, dvs. et overfiskeri på 40 tons.

6 Det er ubestridt, at Den Franske Republik ikke på noget tidspunkt traf andre foranstaltninger end den, der består i at meddele Kommissionen fangstoplysninger, modtaget fra de franske fiskere, således at Kommissionen først ved forordning (EØF) nr. 3465/86 (EFT L 319, s. 29), der trådte i kraft den 14. november 1986, i henhold til artikel 10, stk. 3, i forordning nr. 2057/82 kunne forbyde fiskeri af bifangster i norske farvande nord for 62°00' nordlig bredde fra fartøjer, der fører fransk flag.

7 For så vidt angår rødfisk i færøske farvande meddelte de franske myndigheder Kommissionen ved telex af 12. maj 1986, at den franske kvote var opfisket, og anmodede denne om at standse fiskeriet efter denne art i dette område. Efter en kvoteudveksling mellem Frankrig og Det Forenede Kongerige i henhold til artikel 5, stk. 1, i forordning nr. 170/83, der blev meddelt Kommissionen ved telex af 2. juni 1986, blev den franske kvote for rødfisk i færøske farvande forhøjet til 510 tons. Den forhøjede kvote, som næsten var opfisket i slutningen af september 1986 (506 tons), blev overskredet i løbet af november 1986, idet der ikke var fangster heraf i oktober. For 1986 udgjorde de samlede fangster af rødfisk i færøsk farvand, som Frankrig gav meddelelse om, 617 tons, eller et overfiskeri på 107 tons.

8 Da Den Franske Republik ikke traf foranstaltninger til foreløbigt at forbyde franske fartøjer at fiske rødfisk i dette område, nedlagde Kommissionen et sådant forbud ved forordning (EØF) nr. 1601/86 (EFT L 140, s. 22), der trådte i kraft den 27. maj 1986, på grundlag af oplysninger, som den havde modtaget fra de franske myndigheder ved telex af 12. maj 1986, og i henhold til artikel 10, stk. 3, i forordning nr. 2057/82.

9 Kommissionen har på grundlag af de konstaterede kvoteoverskridelser fundet, at Den Franske Republik for året 1986 har undladt at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre overholdelsen af de kvoter, som den havde fået tildelt for bifangster i norske farvande og for rødfisk i færøske farvand.

10 Til støtte herfor har Kommissionen i alt væsentligt anført, at kvoteoverskridelserne er en følge af, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler

medlemsstaterne i henhold til artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 2057/82, til rettidigt at nedlægge et foreløbigt forbud mod fiskeri.

11 Dernæst har Kommissionen gjort gældende, at overskridelserne er en følge af, at Den Franske Republik ikke i medfør af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 170/83 har truffet de nødvendige foranstaltninger til at fastsætte de nærmere regler for udnyttelsen af de kvoter, som er tildelt Frankrig.

12 Vedrørende sagens faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes anbringender og argumenter henvises i øvrigt til retsmøderapporten. Disse omstændigheder omtales derfor kun i det følgende, såfremt det på de enkelte punkter er nødvendigt for forståelsen af Domstolens argumentation.

Klagepunktet om for sen indstilling af fiskeriet

13 Kommissionen har gjort gældende, at Den Franske Republik ikke har overholdt de forpligtelser, som påhviler den i henhold til artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 2057/82, idet den ikke har nedlagt foreløbigt forbud mod fiskeri efter de pågældende fiskebestande, så snart opfiskningen af kvoterne måtte antages at være nært forestående.

14 Med henblik på bedømmelsen af Kommissionens anbringender bemærkes indledningsvis, at det fremgår af artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 2057/82, at »hver medlemsstat fastsætter den dato, på hvilken fangsterne af en kvoteret bestand eller gruppe af bestande, taget af fiskerfartøjer, som fører dens flag eller er registreret i denne, må antages at have opbrugt den kvote, der er blevet den tildelt for denne bestand eller gruppe af bestande. Medlemsstaten nedlægger fra denne dato foreløbigt forbud mod fiskeri af fisk af denne bestand eller gruppe af bestande for de nævnte fartøjer samt forbud mod opbevaring om bord, omladning og landing, såfremt fangsterne er foretaget efter denne dato, og fastsætter den dato, indtil hvilken omladning og landing eller sidste meddelelse om fangster er tilladt. Denne foranstaltning meddeles straks Kommissionen, som underretter de øvrige medlemsstater herom«.

15 Dernæst bemærkes, at artikel 10 i forordning nr. 2057/82 ikke er udtrykkelig nævnt blandt de bestemmelser, der skal overholdes i forbindelse med forvaltningen af de kvoter, der er fordelt mellem medlemsstaterne for fartøjer, der fisker i Norges økonomiske zone og i fiskerizonen omkring Jan Mayen samt i færøske farvande. I artikel 2 i forordningerne nr. 3730/85 og nr. 3732/85 bestemmes det nemlig kun, at medlemsstaterne og skipperne på fiskerfartøjer, som fører en medlemsstats flag, for så vidt angår fiskeri i de pågældende farvande, skal overholde artiklerne 3-9 i forordning nr. 2057/82.

16 I denne forbindelse bemærkes, således som Domstolen har fastslået det i dom af 20. marts 1990 (sag C-62/89, Kommissionen mod Frankrig, Sml. I, s. 925, præmis 14), at selv om forordningerne nr. 3730/85 og nr. 3732/85 ikke udtrykkeligt henviser til artikel 10 i forordning nr. 2057/82, er medlemsstaterne ikke desto mindre forpligtet til at overholde denne bestemmelse, hvis anvendelse i denne sag i øvrigt ikke bestrides af Den Franske Republik, idet der er tale om en generel regel, som er nødvendig af hensyn til effektiviteten i enhver ordning for bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, hvis grundlag er en fordeling, i form af kvoter til medlemsstaterne, af de fangstmængder, der er til rådighed for Fællesskabet. Herefter finder artikel 10 i forordning nr. 2057/82 anvendelse i den foreliggende sag.

17 Hvad nærmere angår det af Kommissionen fremførte klagepunkt bemærkes, at Domstolen allerede i dom af 20. marts 1990, Kommissionen mod Frankrig, har fastslået, at medlemsstaterne i henhold til artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 2057/82 skal træffe enhver nødvendig foranstaltning for at forhindre overskridelser af de pågældende kvoter, således at de kvoter, som er tildelt medlemsstaterne, overholdes af hensyn til bevarelsen af fiskeressourcerne (præmis 17).

18 Den Franske Republik har begrundet sin passivitet med følgende fire anbringender.

19 Den Franske Republik har som sit første anbringende henvist til praktiske vanskeligheder ved at forudse den forestående opfiskning af de pågældende kvoter. I denne sammenhæng har den indledningsvis anført, at denne sag drejer sig om

fjerntliggende farvande, således at fangstoplysninger allerede kan være forældede, når de modtages, og har fremhævet, at de pågældende fiskerier har sæsonmæssig karakter. For så vidt angår kvoterne for bifangster i norske farvande, blev disse vanskeligheder forværret af det forhold, at den franske kvote var meget lille, mens kapaciteten på de fartøjer, der fisker i disse farvande, er meget stor. Dernæst har Den Franske Republik gjort gældende, at Kommissionens forordning (EØF) nr. 2807/83 af 22. september 1983 om nærmere bestemmelser for registrering af oplysninger om medlemsstaternes fangster (EFT L 276, s. 1), hvorved der blev indført en fælles logbog, ikke var anvendelig før den 1. april 1986, og at indførelsen af et system til behandling af oplysningerne fra logbogen gjorde en tilpasningsperiode nødvendig.

20 Den Franske Republik kan ikke gives medhold i dette anbringende. Ifølge Domstolens faste praksis (jf. f.eks. dom af 20.3.1990, Kommissionen mod Frankrig, præmis 23), kan en medlemsstat ikke henvise til praktiske vanskeligheder som begrundelse for en manglende gennemførelse af passende kontrolforanstaltninger. Tværtimod påhviler det medlemsstaterne, som skal gennemføre fællesskabsbestemmelserne inden for rammerne af den fælles markedsordning for fiskerivarer, at løse disse vanskeligheder ved at træffe passende foranstaltninger.

21 I denne forbindelse bemærkes, således som generaladvokaten har anført i punkt 12 i sit forslag til afgørelse, at kontrolforanstaltningerne i forordning nr. 2057/82 og specielt artiklerne 6 og 9, hvorefter alle landinger skal opgøres og registreres, ville, såfremt de var blevet iværksat på rette måde, have givet de franske myndigheder tilstrækkelige oplysninger til at forudse opfiskningen af kvoterne og træffe passende forholdsregler. Ydermere havde Den Franske Republik, såfremt den anså disse foranstaltninger for utilstrækkelige, mulighed for i henhold til artikel 14 i forordning nr. 2057/82 at indføre supplerende kontrolbestemmelser, som er mere vidtgående end forordningens mindstekrav. Kommissionen har således med rette fremhævet, at Den Franske Republik kunne kræve af sine fartøjsførere, at de fremsendte de foreliggende fangstoplysninger pr. radio eller, at den kunne indføre en licensordning, hvorefter fartøjerne har tilladelse på forhånd til at fange en vis mængde af de fisk, der er undergivet kvoter.

22 Med hensyn til det påståede behov for en tilpasningsperiode i forbindelse med gennemførelsen af et system til indsamling og behandling af oplysninger i logbøgerne bemærkes, således som Domstolen allerede har fastslået i dom af 20. marts 1990, Kommissionen mod Frankrig (præmis 25), at der ved forordning nr. 2807/83, der trådte i kraft den 1. april 1985, alene blev indført en fælles udgave af logbogen. Selve forpligtelsen til at føre en logbog med oplysninger om de fangede mængder af hver art samt datoen og stedet for disse fangster, fremgår allerede af artikel 3 i forordning nr. 2057/82, som trådte i kraft den 1. januar 1983. Under disse omstændigheder var det ikke urimeligt at forvente, at Den Franske Republik i 1986 havde gennemført et system til effektiv udnyttelse af oplysningerne i logbøgerne.

23 Den Franske Republik har som sit andet anbringende gjort gældende, at det ikke i det foreliggende tilfælde er fastslået med sikkerhed, at de to pågældende kvoteoverskridelser rent faktisk har fundet sted. I denne sammenhæng har Den Franske Republik for det første anført, at de omregningskoefficienter, som medlemsstaterne anvender til at beregne fangstmængden i levende vægt på grundlag af de landede mængder, der består af renset fisk, ikke er harmoniseret på fællesskabsplan. Den Franske Republik har ligeledes gjort gældende, at visse af de farvande, hvori rødfiskfangsterne har fundet sted, er genstand for en jurisdiktionstvist mellem Det Forenede Kongerige og Færøerne.

24 Med hensyn til den påståede usikkerhedsmargen som følge af anvendelsen af omregningskoefficienterne bemærkes, som Domstolen allerede har fastslået i forbindelse med samme anbringende i dommen af 20. marts 1990, Kommissionen mod Frankrig (præmis 28), at de franske myndigheder selv har anvendt disse koefficienter ved beregningen af de fangsttal, som er meddelt Kommissionen. Under disse omstændigheder kan Den Franske Republik ikke rejse tvivl om beregningsmetodens pålidelighed. Hertil kommer, at selv om den påståede usikkerhedsmargen findes, er den uden tvivl begrænset og vil under ingen omstændigheder kunne forklare så væsentlige kvoteoverskridelser som de, der i dette tilfælde er konstateret for den forhøjede kvote for rødfisk, nemlig 21%, og 60% for så vidt angår kvoten for bifangster.

25 For så vidt angår den påståede jurisdiktionstvist mellem Det Forenede Kongerige og Færøerne bemærkes, således som Domstolen allerede har fastslået (dom af

20.3.1990, Kommissionen mod Frankrig, præmis 30), at de færøske myndigheder i henhold til artikel 2, litra b), i fiskeriaftalen mellem EØF på den ene side og den danske regering og det færøske landsstyre på den anden side hvert år fastlægger fangstmængderne for Fællesskabets fiskerfartøjer, og de angiver, inden for hvilke områder under færøsk jurisdiktion disse mængder kan fiskes. Fortegnelsen over mængderne og fiskeriområderne fremsendes til Kommissionen, og disse oplysninger er grundlaget for fordelingen af kvoterne mellem medlemsstaterne. Da der ikke i fiskeriaftalen er taget noget forbehold vedrørende den hævdede tvist om jurisdiktionen mellem Det Forenede Kongerige og Færøerne, og da der ikke fra den angiveligt berørte medlemsstats side er fremsat nogen indsigelse med hensyn til det område, som de færøske myndigheder har angivet, må det fastslås, at det uanset det af Den Franske Republik anførte ikke kan betvivles, at samtlige de fangster, som Kommissionen har lagt til grund i den foreliggende sag, er taget inden for det område, som henhører under Færøernes fiskerijurisdiktion. Under disse omstændigheder kan Den Franske Republik ikke påberåbe sig dette anbringende som grundlag for ikke at overholde de pågældende kvoter.

26 For det tredje har Den Franske Republik gjort gældende, at Fællesskabets samlede kvote i de norske og færøske farvande for de omhandlede bestande under alle omstændigheder ikke blev opfisket i 1986, og at de franske kvoteoverskridelser derfor hverken har været til skade for andre medlemsstater eller har været i strid med bevaringsformålene i fællesskabslovgivningen eller de aftaler, som er indgået af Fællesskabet med de pågældende tredjelande.

27 I denne forbindelse skal det alene bemærkes, som Domstolen allerede har fastslået i dommen af 20. marts 1990, Kommissionen mod Frankrig (præmis 32), at de samlede fangstmængder, som er taget af fællesskabsfartøjer i de pågældende farvande i 1986, og som først er blevet opgjort efter udgangen af 1986, ikke kan have betydning for en medlemsstats pligt til rettidigt at træffe de fornødne foranstaltninger til at forhindre en overskridelse af den nationale kvote, som medlemsstaten er blevet tildelt.

28 Den Franske Republik har endelig som sit fjerde anbringende rejst tvivl om de kriterier, som Kommissionen anvender ved vurderingen af medlemsstaternes administration af og kontrol med kvoterne. Den Franske Republik har for det første

anført, at Kommissionen, når den beslutter at iværksætte en procedure i henhold til Traktatens artikel 169 på grund af kvoteoverskridelser, ikke bør tage hensyn til overskridelsernes størrelse i forhold til den samlede kvote, men bør lægge overskridelsernes værdi i absolutte tal til grund, dvs. den mængde, som de udgør. Kommissionen bør således efter regeringens opfattelse sammenholde størrelsen af kvoteoverskridelserne med overskridelsen af andre kvoter, hvor Kommissionen har fundet, at de var ubetydelige, hvorfor de ikke er blevet påtalt; Kommissionen bør ligeledes tage hensyn til fangstkapaciteten på de fartøjer, som fisker på kvoterne. Den Franske Republik har for det andet fremført, at Kommissionen ved vurderingen af, hvor alvorlig den indtrådte forsinkelse var mellem datoen for kvoternes opfiskning og datoen for indstillingen af fiskeriet, bør tage hensyn til de frister, som er fastsat i fællesskabslovgivningen, og som pålægger fartøjsførerne at meddele de nationale myndigheder de oplysninger, der er indeholdt i logbøgerne, mindst hver femtende dag og under alle omstændigheder senest 48 timer efter landingen, og som giver medlemsstaterne en frist på 15 dage til at fremsende deres månedlige fangstopgørelse til Kommissionen.

29 Til det første punkt bemærkes, således som Kommissionen med rette har fremhævet, at en vurdering af betydningen af en kvoteoverskridelse i absolutte tal, dvs. udtrykt i tons, er uden interesse, da de kvoter, der er tildelt medlemsstaterne, varierer væsentligt størrelsesmæssigt. En opgørelse af overfiskeriet udtrykt i procentsatser giver derimod mulighed for at vurdere, om der er tale om en effektiv administration af og kontrol med kvoterne. Som Kommissionen videre har fremhævet, medfører den omstændighed, at fangstkapaciteten på de franske fartøjer, der fisker i de pågældende farvande, er betydelig, at de franske myndigheder bør være endnu mere påpasselige, og at forpligtelsen til at sikre kvoternes overholdelse på ingen måde formindskes.

30 Til det andet punkt bemærkes, at Kommissionen med føje har anført, at en medlemsstat ikke kan påberåbe sig minimumskravene i fællesskabslovgivningen til at frigøre sig for ansvaret for at overholde de tildelte kvoter. For så vidt angår fristen på femten dage til at fremsende fangstoplysninger, bemærkes, at medlemsstaterne har mulighed for at kræve, at disse oplysninger fremsendes hurtigere, f.eks. ved hjælp af radio. Dernæst kan fristen på femten dage til at fremsende månedlige fangstopgørelser til Kommissionen på ingen måde begrunde, at Den Franske Republik ikke har overholdt den forpligtelse, der påhviler den til at træffe de nødven-

dige foranstaltninger til foreløbigt at forbyde al fiskeri, så snart kvotens opfiskning må antages at være nært forestående.

31 Da der ikke kan gives medhold i nogen af de anbringender, Den Franske Republik har fremført mod Kommissionens klagepunkt, må det fastslås, at Den Franske Republik har tilsidesat de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 2057/82, sammenholdt med artikel 1 i forordningerne nr. 3730/85 og nr. 3732/85, idet den ikke har draget omsorg for overholdelsen af de fangstkvoter, som den fik tildelt for 1986, for bifangster i norske farvande og for rødfisk i færøske farvande.

Det subsidiære klagepunkt

32 Kommissionen har i stævningen endvidere gjort gældende, at Den Franske Republik har undladt at opfylde de forpligtelser, der påhvilede den i henhold til artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 170/83, hvorefter »medlemsstaterne fastsætter i henhold til gældende fællesskabsbestemmelser de nærmere regler for udnyttelsen af de tildelte kvoter«.

33 Som svar på et skriftligt spørgsmål fra Domstolen, hvori Kommissionen blev anmodet om at anføre de konkrete forhold, som godtgør, at Den Franske Republik har tilsidesat artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 170/83, har Kommissionen som indledning anført, at bestemmelsen er af generel rækkevidde og omfatter alle nødvendige regler til sikring af, at kvoterne anvendes i overensstemmelse med de relevante fællesskabsregler, og at ethvert tilfælde af overfiskeri, der kan tilregnes en medlemsstat, således udgør en tilsidesættelse af artikel 5, stk. 2. Kommissionen har dernæst gjort gældende, at da forordning nr. 2057/82, herunder artikel 10, stk. 2, skønt udstedt forud for forordning nr. 170/83, kun indeholder en præcisering af den generelle forpligtelse i artikel 5, stk. 2, udgør enhver tilsidesættelse af artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 2057/82 i sig selv en tilsidesættelse af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 170/83. Kommissionen har endelig hævdet, at den sene indstilling af fiskeriet skyldes det forhold, at den pågældende medlemsstat ikke havde truffet de nødvendige foranstaltninger, ud over dem, der kræves i henhold til forordning nr. 2057/82, til at indhente de oplysninger om fangsterne, som skulle sætte medlemsstaten i stand til at forhindre overskridelse af kvoterne, og at denne passivitet i

forbindelse med administrationen af kvoterne således også skal anses som en tilsidesættelse af artikel 5, stk. 2.

34 Disse anbringender kan ikke lægges til grund. En bestemmelse af generel rækkevidde kan nemlig kun anvendes selvstændigt i situationer, hvor fællesskabsretten ikke indeholder mere specielle regler. Det følger heraf, at når en bestemmelse af generel rækkevidde, som artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 170/83, er blevet gennemført ved en særlig regel som artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 2057/82, og når Domstolen har fastslået, at en medlemsstat har tilsidesat denne særlige forpligtelse, er det ikke længere nødvendigt at undersøge, om den pågældende stat i øvrigt har tilsidesat den generelle bestemmelse, som er hjemmelen for den første forpligtelse.

35 I øvrigt er det fast praksis (jf. f.eks. dommen af 20.3.1990, Kommissionen mod Frankrig, præmis 37), at det under en traktatbrudssag i medfør af EØF-Traktatens artikel 169 påhviler Kommissionen at godtgøre, at det påståede traktatbrud foreligger. Kommissionen skal derfor til støtte for sagsanlægget for Domstolen fremlægge de faktiske og retlige oplysninger, som er nødvendige for, at denne kan efterprøve, om der foreligger et traktatbrud. Det bemærkes, at Kommissionen i denne sag alene har fremført de nævnte anbringender i en besvarelse af et skriftligt spørgsmål, stillet af Domstolen.

36 Under disse omstændigheder kan der ikke gives medhold i det af Kommissionen fremsatte subsidiære klagepunkt.

Sagens omkostninger

37 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger. Da Den Franske Republik i al væsentligt har tabt sagen, findes den at burde betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) **Den Franske Republik har ikke overholdt de forpligtelser, der påhviler den i henhold til artikel 10, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 2057/82 af 29. juni 1982 om fastsættelse af visse foranstaltninger til kontrol med fiskeri fra fartøjer hjemmehørende i medlemsstaterne, jf. artikel 1 i Rådets forordninger (EØF) nr. 3730/85 af 20. december 1985 om fordeling mellem medlemsstaterne af visse fangstkvoter for fartøjer, der udøver fiskeri i Norges økonomiske zone og i fiskerizonen omkring Jan Mayen, og nr. 3732/85 af 20. december 1985 om fordeling mellem medlemsstaterne af fangstkvoter for fartøjer, der udøver fiskeri i færøsk farvand, idet den ikke har sikret overholdelsen af de fangstkvoter, som den fik tildelt for 1986, for »andre arter (som bifangster)« i norske farvande og for rødfisk i færøske farvande.**

2) **I øvrigt frifindes sagsøgte.**

3) **Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.**

Due Mancini O'Higgins Moitinho de Almeida

Kakouris Schockweiler Grévisse Zuleeg Kapteyn

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 31. januar 1991.

J.-G. Giraud
Justitssekretær

O. Due
Præsident